

РЕШЕНИЕ

№ 610

гр. София, 04.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 28.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10177** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 2, във връзка с чл. 85 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на А. Ш., гражданин на А., роден на 23. 02. 1990 г., с адрес за призоваване: С., [улица], РПЦ – Военна рампа, срещу Решение № УПВР-196 / 01. 10. 2020 г. на интервюиращия орган към Държавната агенция за бежанците при МС.

В жалбата се излагат съображения за нарушения на материалния закон, поради липса на мотивирано произнасяне, че не са налице обстоятелства, доказващи основателен страх от преследване. Липсвало произнасяне по конкретно изложените факти и обстоятелства от значение за случая на жалбоподателя. Моли съдът да постанови съдебно решение, с което да отмени Решение № УВР-196 / 01. 10. 2020 г. на интервюиращия орган и се върне молбата за разглеждане в производство по общия ред.

Ответникът – ИНТЕРВЮИРАЩИЯ ОРГАН при ДЪРЖАВНА АГЕНЦИЯ ЗА БЕЖАНЦИТЕ при МИНИСТЕРСКИ СЪВЕТ, не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх. № УП 6369 / 18. 09. 2020 г. до председателя на ДАБ, жалбоподателят А.

Ш., гражданин на А., роден на 23. 02. 1990 г., пол – мъжки, етническа принадлежност – пащун, по вероизповедание – мюсюлманин - сунит, семейно положение - женен, е поискал закрила. На 18. 09. 2020 г. е проведено интервю, подписано от жалбоподателя, преводач и интервюиращ орган, в което е посочено, че жалбоподателя е напуснал А., тъй като заради работата си в британска военна база имал проблеми талибаните, а впоследствие същите ги притеснявали. С решение № УВР-196 / 01. 10. 2020 г. на интервюиращия орган е отхвърлена молбата за статут на бежанец и хуманитарен статут.

В откритото съдебно заседание, жалбоподателят не се явява. Не се явява и назначения от съда процесуален представител по реда на Закона за правната помощ.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Решението е съобщено на жалбоподателя на 05. 10. 2020 г., а жалбата е депозирана на 12. 10. 2020 г. - в преклузивния срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ и е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният акт е мотивиран с разпоредбата на чл. 70, ал. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т.т. 1,2,3,4,7,12 и 14 от ЗУБ.

На основание чл. 70, ал. 1 от ЗУБ, при наличие на основания по чл. 13, ал. 1 в срок до 10 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

В чл. 13, ал. 1 от ЗУБ, са посочени хипотези, при които молбата на чужденец за предоставяне на международна закрила се отхвърля като явно неоснователна, като същите съобразно посоченото от интервюиращия орган са, когато не са налице условията по чл. 8, ал. 1 и 9, съответно по чл. 9, ал. 1, 6 и 8, и чужденеца се позовава на основания извън предмета на този закон, твърдените от него факти не съдържат подробно описание на обстоятелствата или лични подробности за изясняване на случая, молбата е явно неправдоподобна, тъй като твърдените от него факти са непоследователни, противоречиви или напълно невероятни, умишлено, в устна или писмена форма, дава невярна или укрива съществена информация относно своя случай, не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, както и когато е влязъл в страната не по законоустановения ред и не заяви незабавно пред компетентен орган желанието си да получи закрила, освен ако независещи от него причини са му попречили да направи това и след като е разполагал с достатъчно време и възможности, подава молбата си, за да осуети изпълнението на наложената му принудителна административна мярка "отнемане на правото на пребиваване в Република България", "връщане" или "експулсиране".

В случая, чужденеца е регистриран на 18. 09. 2020 г. и от тази дата следва да се брой законоустановения срок за произнасяне. Действително молбата за закрила е подадена с вх. № 10540о-988 / 17. 08. 2020 г. по описа на Дирекция „Миграция“, но същата е постъпила на 18. 09. 2020 г. в ДАБ. В същото време, видно от приложения (стр. 45) регистрационен лист, чужденеца е регистриран на 18. 09. 2020 г. и от тази дата следва да се брой срока за произнасяне, тъй като нормата на чл. 70, ал. 1 изрично сочи, че срока са брой от регистрацията на чужденеца. Видно е, че законовата норма сочи срок за преминаване към на ускореното производство и този срок започва да тече от регистрацията на чужденеца, а не от подаването на молбата за закрила. В случая,

оспореното решение е постановено на 01. 10. 2020 г., т.е. в предвидения законов срок. В същото време, съдът намира, че основателно е прието от интервюиращия орган, че чужденеца не посочва никакви причини за основателни опасения от преследване, поради което е налице хипотезите на чл. 13, ал. 1 от ЗУБ.

Видно от заявеното в интервюто, жалбоподателя е посочил общо, че бил заплашван от талибаните, тъй като през 2010 – 2013 г. работел в британска военна база. В случая така заявения страх от преследване е изцяло голословен и неконкретизиран, като освен че не представя никакви доказателства в подкрепа на историята си, жалбоподателят и не сочи конкретни факти свързани с т.нар. „заплахи“. Видно от заявеното в интервюто, жалбоподателят напуснал работата във военната база и се завърнал в собственото си село, но там започнали разни проблеми, без обаче да ги конкретизира. Впоследствие заедно със семейството си се преселили в [населено място], където останали да напускането му на А. през 2017 години. Видно е, че дори и да е имало заплахи същите са прекалено отдалечени във времето и освен това жалбоподателят след тези заплахи е останал да живее в А. още 4 години, през които очевидно не му се е случило нищо.

Основателно се сочи в оспореното решение, че е налице разминаване и противоречие в бежанската история. Видно е, че първоначално се сочи, че през цялото време жалбоподателят е живял в провинция К., [населено място]. Впоследствие се сочи, че е работил 3 години в провинция Х., където е била военната база, а след това 4 години е бил в [населено място].

Освен това, изрично е посочено от чужденеца, че не е бил лично преследван или заплашван, като доводите за несигурната обстановка в А. са изцяло неоснователни.

В случая е налице и друга хипотеза посочена от страна на интервюиращия орган, а именно, когато чужденеца е влязъл в страната не по законоустановения ред и не заяви незабавно пред компетентен орган желанието си да получи закрила, освен ако независещи от него причини са му попречили да направи това.

Видно от заявеното в интервюто, жалбоподателят седем дни е пътувал в България и същия е заловен при опит за напускане на страната в посока С.. Доколкото молба за закрила не е подадена веднага след стъпването на българска територия, то очевидно същата не е провокирана от сериозен интерес от предоставянето на такава.

По делото е представена (стр. 23) справка вх. № МД-423 / 07. 08. 2020 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ, съгласно която положението в градовете на А. се приема, като сравнително сигурно, тъй като правителствените войски ги защитават от бунтовнически атаки, като страната като продължават опитите за стабилизиране на страната. Действително продължават терористичните актове, но същите са насочени преди всичко към силите за сигурност, към които не спада жалбоподателя. На 29. 02. 2020 г. между САЩ и талибаните е подписано споразумение за установяване на мир, което трябва да доведе до край на продължаващия 19 години конфликт.

Настоящата съдебна инстанция, намира че правилно административният орган е обосновал отказ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца, тъй като не са налице материалните предпоставки по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

На основание чл. 9 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

За да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут следва да съществува вероятност за нечовешко или унизително отнасяне при реализиране на наказанието, а такива данни липсват. В конкретния случай, от изявленията на жалбоподателя става ясно, че същия не е имал проблеми в страната си на произход, като доводите за заплахата от талибаните са много отдалечени във времето, не са подкрепени с никакви доказателства и са удобна версия за „заплахата“ по отношение на жалбоподателя.

В същото време, наред с преценката на държавата по произход обаче, се преценяват и фактите, свързани с личното положение на молителя. А. Ш. не е получавал лични заплахи срещу живота и личността си. С оглед на това и тълкуването на Съда на Европейските общности по дело № С-465 от 2007 г., информацията за ситуацията в А. и липсата на тежки и лични заплахи по отношение на жалбоподателя се обуславя изводът, че не се установяват предпоставките на закона, за предоставяне на статут. Видно е, че останалата част от семейството му продължава да живее в А., където очевидно няма никакви проблеми, поради което доводите за преследване са изцяло неоснователни.

Също така следва да се отбележи, че преди провеждането на съдебното заседание, жалбоподателят е напуснал самоволно РПЦ, където е настанен, което сочи за неговата дезинтересираност по отношение на искането му за предоставяне на закрила.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, упълномощен със заповед № РД 05-248 / 23. 03. 2016 г. на председателя на ДАБ, като същевременно са изпълнени материалните и процесуалните правила по издаването му, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5-и състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Ш., гражданин на А., роден на 23. 02. 1990 г., срещу Решение № УПВР-196 / 01. 10. 2020 г. на интервюиращия орган към Държавната агенция за бежанците при МС.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: